

Školáček

časopis rodičů, žáků a přátel školy č.2. rok 2025

Milý čtenáři, přáteli školního časopisu, s velkou radostí a malou dávkou posvátné nervozity ti do rukou předkládáme nové číslo našeho školního časopisu. Děkujeme všem, kteří jste nám zůstali věrni, a stejně tak srdečně vítáme ty, kdo listují stránkami poprvé.

Co v tomto čísle najdete? Především pestré ohlédnutí za událostmi které naši školu provázely během druhého pololetí. Jsou to okamžiky zachycené pohledem těch, kdo je zažili. Čekají Vás reportáže z výletů, projektových dnů, slavností i obyčejných, a přece výjimečných školních dní. A jako bonus - dárek - radost. V druhé půli časopisu si můžete přečíst detektivní povídky žáků, kteří se s nimi zúčastnili literární soutěže. Děkujeme Vám za přízeň, za každý pohled i povzbudivá slova. Těší nás, že jste s námi.

Vaše „základka“

Deskohraní

V den, kdy jsme rozdávali pololetní vysvědčení, jsme se vypravili do Městské knihovny v Litomyšli. Tentokrát však ne za knížkami, ale za stolními hrami. Paní knihovnice měla pro nás připravené nejen známé a staré deskové hry, ale i úplně nové, takže nám nejprve musela vysvětlit pravidla. Děti se pak rozhodly, zda vsadí na jistotu, tedy hry, které už znají nebo budou zkoušet hry nové. Některé z her se staly inspirací toho, co bychom měli pořídit do družiny. Čas v herně rychle utekl a my se těšíme na další setkání. Cestou zpět jsme se zastavili v pekárně, a pak už hurá na pololetní prázdniny.

Ochutnávka ovoce

V lednu jsme měli opět možnost zapojit se do projektu Ovoce a zelenina do škol – Ochutnávkový koš. Tentokrát žáci ochutnávali všemi smysly ananas, kiwi a mango.

Krmení lesní zvěře

Jako každý rok, tak i letos jsme chodili do lesa ke krmelci a naplňovali ho různými dobrotami, kterými jsme se snažili zvířátkům zpříjemnit kruté období mrazu. Téměř všichni žáci přinesli něco z domova. Například seno, mrkev, obilí.... Před Vánoci jsme lesním zvířátkům ozdobili ovocem a lojovými koulemi stromek, který se tak stal vánočním stromkem pro zvířátka. Doufáme, že brzy už naše služby lesní zvěř nebude potřebovat, protože jaro se ukáže v celé své krásě.

SFÉRA PARDUBICE

- Dne 17. 2. se naše škola vydala na vzdělávací výlet do Sféry Pardubice.
- Sféra je nová organizace neformálního a zájmového vzdělávání. Vytváří prostor pro kreativitu, tvorbu a objevování nových souvislostí.
- Nabízí mnoho vzdělávacích akcí.

My jsme si vybrali program s názvem „Svět dinosaurů aneb strategie přežití.“ Nejprve jsme se seznámili s proměnou naší planety během miliónů let. Pak jsme poznali s mnoho druhů dinosaurů, jejich roz- nitost a život. Také jsme si vysvětlili, jak vznikají fosilie. Děti si pomocí barvy a různých materiálů zkusily jednoduchou fosilii vyrobit. Další výrobek, který děti zvládly, a všem se moc povedl, byl látkový dino- saurus. Toho si odnesly na památku domů.

Výlet jsme zakončili pobyt na sportovním hřišti v blízkosti řeky Labe. Doufáme, že podobné akce budeme mít možnost opakovat.

Karneval ve školní družině

Jedno únorové odpoledne bylo ve školní družině pořádně veselo. Konal se totiž karneval. Děti si přinesly své oblíbené kostýmy a proměnily se v princeznu Elsu, Harryho Potra, kominičky, farmáře, fotbalisty, kovoje, Kleopatru, lva, polštář, policistku a další krásné postavy. Hned na začátku jsme všichni představili své masky a vyfotili se. A pak už mohla začít karnevalová párty se soutěžími a tancem. Celé odpoledne bylo plné smíchu a skvělé zábavy.

s úžasnými dřevěnými stavebnicemi Makura a Kapla, které mezi školami putují a přinášejí dětem hodiny zábavy, tvořivosti a týmové spolupráce. S pomocí jednoduchých dřevěných dílků vznikaly nádherné stavby Nešlo jen o individuální kreativitu, ale také o spolupráci. Děti společně plánovaly, stavěly a vzájemně si pomáhaly. Díky této jedinečné putovní aktivitě jsme si užili spoustu legrace, ale také jsme se naučili spolupracovat a objevovat nové možnosti tvorby. Už se těšíme, až k nám stavebnice opět zavítají.

Doctor Dancer

V pátek 28.3. tanečně rozhýbal holky a kluky v naší škole Jaroslav Havelka alias Doctor Dancer. Ten dokázal děti neuvěřitelně zaujmout, a tak taneční hodina velmi rychle utekla. Bylo to příjemné zpestření každodenní výuky a dětem se zajímavě zpracovaný taneční příběh velmi líbil. Taneční tělocvik rozhýbal nejen děti.

Dřevěné stavebnice Makura a Kapla

Naše školní družina měla opět možnost během dvou týdnů si pohrát

Den v knihovně

Naši žáci mají rádi knížky, proto jsme opět zavítali všichni do Městské knihovny v Litomyšli. Prvňáci měli svůj program, který je seznamoval s chodem knihovny a také poznávali knížky pro první samostatné čtení. Ostatní žáci si vybírali knížky podle toho, co je zajímavá a pustili se do čtení. Všichni měli možnost vypůjčit si a zahrát různé deskové hry. Pravidelnou návštěvou knihovny chceme v žácích zvýšit zájem o četbu.

Kosmická show

Vzhůru do vesmíru! Ve úterý 15.4. navštívil naši školu unikátní vzdělávací program pro děti s názvem Kosmická show. Ve školní tělocvičně vyrostl

velký zážitkový stan, který se na hodinu proměnil v opravdovou bránu do vesmíru. Ve speciálním nafukovacím stanu jsme zažili úžasnou cestu mezi planetami. Celý program byl poutavý, naučný i zábavný a děti bavil. Vesmír je plný záhad – a díky Kosmické show jsme se k nim zase o krok přiblížili.

Zápis prvňáčků

Duben je pro rodiče budoucích prvňáčků významným obdobím. Zápis do základní školy je důležitý milník v životě dítěte, který symbolizuje počátek jeho vzdělávací cesty. Je to první krok na cestě k objevování světa plného nových poznatků a zážitků. Podpora, kterou dítě získá doma i ve škole, bude klíčová pro jeho úspěch a spokojenost. Letošní zápis na naší škole byl ve stylu večerníčků a dostavilo se s rodiči celkem devět dětí. A právě devět starších školáků mělo na sobě večerníčkovský kostým nebo kostým některé postavičky z něj. Přišli tak přivítat své budoucí kamarády. Každý si vzal jednoho předškoláčka, prováděl ho i s jeho rodiči po škole, kde byly připravené jednoduché úkoly. Za každý splněný úkol dostaly děti veselé razítko. Budoucí školáci tedy poznávali geometrické

4

ZŠ VIDLATÁ SEČ

tvary a barvy, skládali puzzle, ukázali své pohybové dovednosti v tělocvičně, apod. Nakonec za splnění úkoly obdrželi první velkou jedničku. Aby na tento den nezapomněli, dostal každý drobné dárečky a plyšového pejska pro štěstí. Všichni byli moc hodní a šikovní. Budeme se těšit, že se stanou našimi budoucími kamarády.

Velikonoce ve škole

Poslední den školy před Velikonocemi jsme zasvětili tradicím, které jsou spojené s tímto významným křesťanským svátkem.

Velikonoční pečení

Žáci si mohli vyzkoušet pečení velikonočního pečiva. Jidáše a mazance má každý rád, a když si ho sám upeče, chutná dvojnásob. Těsto mám připravila paní Osecká, byla toho pořádná mísa, motání pečiva už pak čekalo na děti. Dohled nad pečením v troubě byl také ponechám dospělým. Všem se práce povedla a všem také moc chutnalo.

Tradiční zdobení kraslic

K Velikonocům patří neodmyslitelně zdobení kraslic různými technikami. Žáci třetí, čtvrté a páté třídy si vyzkoušeli tradiční voskovou techniku. Rozehřáli zbytky voskovek a pomocí špendlíkové hlavičky, kterou do této teplé hmoty namáčeli, tvořili na vyfouklých vajíčkách barevné kapičky. Ty ještě za tepla různě rozmazávali, roztahovali a to tak, až vznikly různé květiny, hvězdičky i jiné tvary. Každé vajíčko byl originál.

Velikonoční soutěže

Po obědě se všichni žáci zúčastnili velikonoční soutěže. Paní učitelka připravila kartičky s otázkami, které předem ukryla po celém hřišti a připravila i lístečky, kam děti zaznamenávaly své odpovědi. Každý soutěžil za sebe, hledal otázky, zaznamenával odpovědi. Kdo byl hotov, sám si zkontroloval správnost svých odpovědí. Obdržel sladkost a šel hledat v okolí školy velikonoční kuře, které tam pro děti opět předem schovala paní učitelka. Všichni byli úspěšní a odnášeli si své kuřátko domů.

Den matek

Je už zvykem, že společně s Mateřskou školou Jarošov připravujeme besídku, kterou chceme maminkám, babičkám, ale i tatínkům a dědečkům, poděkovat za jejich péči. Letos předvedla mateřská škola vystoupení divadelní pásma s písničkami, které se týkalo rozkvetlé louky a života na ní. Naši žáci zahájili své vystoupení společnou písničkou,

poté následovalo několik básniček v provedení 1. a 2. třídy, dívčí tanec s dešníky a klučičí vystoupení s písničkou a volanty. Své umění následně předvedl pěvecký kroužek pod vedením paní Fikejzové. Závěr besídky patřil starším žákům, kteří nacvičili minioperetku od známé dvojice Uhlíř-Svěrák s názvem O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH.

Vzpomínka na Františka Famfulíka

V tomto roce si všichni připomínáme 80 let od ukončení 2. světové války. Naše škola, společně s obyvateli Vidlaté Seče, měla možnost přivítat pplk. v. v. JUDr. Josefa Bezdíčka a společně s ním uctít památku všech padlých a zavzpomínat na hrdinství zdejšího rodáka, četnického strážmistra, Františka Famfulíka, který byl za své hrdinné činy v červenci 1943 v Praze zastřelen. Jeho hrdinství nezapomeneme.

Bowling v Litomyšli

Po úspěšné besídce ke Dni matek, která se dětem skvěle povedla, jsme vyrazili za odměnu na oblíbený bowling. Během odpoledne si děti zasoutěžily a pochutnaly na nanuku.

Dopravní výchova

Čtvrtá a pátá třída navštívila SVČ Litomyšl, kde nás čekaly testy znalostí z dopravních předpisů. Žáci měli možnost si je doma i ve škole vyzkoušet a procvičit. Někteří je napsali velmi dobře, jiní trochu hůř. Pak jsme se přemístili na dopravní

hřiště, kde všichni složili „Jízdu zručnosti.“ Počasí nám přálo, a tak jsme prožili pěkný den

Pasování na čtenáře

V úterý 3. června se uskutečnila v Městské knihovně v Litomyšli tradiční slavnostní událost – Pasování prvňáčků na čtenáře. Během pasování děti plnily různé úkoly připravené pohádkovými postavkami. Například u Pata a Mata luštily křížovky a skládaly slova nebo Červená Karkulka prověřovala jejich znalost písmen. Na závěr složily děti čtenářský slib, ve kterém se zavázaly, že budou knihy chránit a s úctou k nim přistupovat. Potom byly všechny děti slavnostně pasovány na čtenáře. Děti obdržely čtenářský průkaz a svoji první knihu.

s představením nazvaným Potrestaná pýcha. Hned po příchodu do tělocvičny, kde měli účinkující rozložené jeviště, nás zaujaly velice pestře vybarvené kulisy vyobrazující zámek krále Miroslava. Král sám už na nás čekal na královské stoličce a zvučným hlasem opěvoval lásku ke své milované z obrazu. Známý příběh nás vtáhl novým zpracováním a dva herci tu velice obře zastali role hned pěti postav. Před očima se nám měnila scéna i král Miroslav, který se coby chudý zahradník vydal dobývat srdce krásné Krasomily. Krasomila něžně propadla kouzlu lásky, uprchla s Miroslavem a prožila s ním nesnáze chudých lidí. Celé divadlo končilo opět na hradě krále

Miroslava, kde se slavila slavná svatba. Představení mělo i několik interaktivních prvků, kdy byly děti vtaženy do děje a zahrály si kytičky v zahradě krále Miroslava, nebo pomáhaly poskládat z písmen jméno princezny Krasomily. Celkově se divadélko líbilo a představitelé Miroslava a Krasomily sklidili veliký potlesk.

Divadlo Di

Dne 4.6.2025 nás ve škole navštívili herci z vysokomýtského Divadla Di

Ochutnávkový koš mléčných výrobků

V červnu jsme v rámci projektu Mléko do škol obdrželi ochutnávkový koš na téma „Sýrové variace“. Žáci ochutnali 3 druhy sýrů – Lipánek Zlatáček, Sýrářův výběr Moravský bochník 45 % a Jihočeské žervé. Co jsme nesnědli, paní kuchařka nám z toho udělala výbornou pomazánku k snídani po spaní ve škole.

Náš školní výlet do ZOO Olomouc

V úterý 10. 6. jsme se vydali na dlouho očekávaný školní výlet do ZOO Olomouc. Hned po příjezdu nás přivítalo krásné počasí a příjemná atmosféra areálu, který se rozkládá na Svatém Kopečku. Nejdříve jsme si prošli pavilon opic nebo terária. Ale to hlavní nás teprve čekalo – zážitkový program se zvířaty – „Dotyková ZOO“!

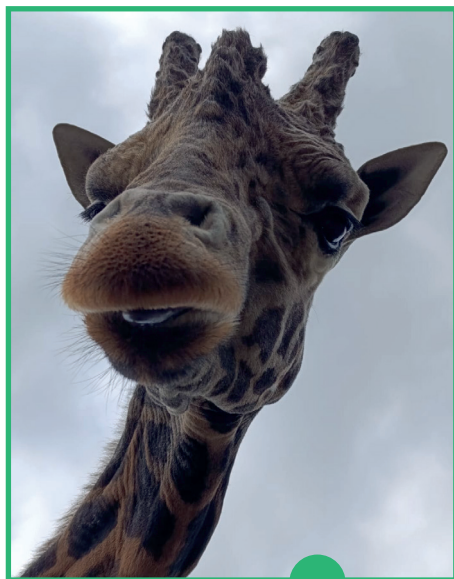
Naši první zastávkou byla expozice Africký pavilon Kalahari, kde jsme se seznámili s paní Hrabáčovou – hrabáč kapský a rodinkou surikat, které jsme mohli vidět při krmení. Bylo legrační sledovat, jak rychle běhají a jak jsou při jídle hbité. Dále jsme se přesunuli k pavilonu žiraf. Už z dálky jsme obdivovali jejich dlouhé krky a klidné pohyby. Paní ošetřovatelka nám pověděla spoustu zajímavostí o jejich životě, stravě a původu. Pak přišel ten největší zážitek – mohli jsme je sami krmit! Držet v ruce jablíčko a sledovat, jak ho žirafa opatrně bere svým dlouhým jazykem, bylo něco úžasného. Paní ošetřovatelka byla moc hodná a ukázala nám ještě výběh

zeber a mláďata velbloudů.

Odpoledne jsme se přesunuli do lanového parku Lanáček, který je přímo v areálu zoo. Čekala nás dobrodružná stezka mezi stromy nebo různé překážky. Někdo překonával svůj strach z výšek, jiní si užívali každý adrenalinový krok. Všichni jsme si ale odnesli skvělé zážitky a pocit, že jsme to zvládli.

Výlet do ZOO Olomouc byl nejen zábavný, ale i poučný. Naučili jsme se spoustu nového o zvířatech, zažili něco neobvyklého a užili si den plný pohybu a smíchu. Už teď se těšíme, kam vyrazíme příště!

a po uložení věcí jsme v podvečer hráli vědomostně pohybovou hru. Proběhl také piknik, kde děti ochutnávaly dobřůtky připravené některými rodiči. Po návratu do školy

Spaní ve škole

Letos jsme slíbili dětem oblíbené spaní ve škole, které se konalo 19.6. Všichni jsme se sešli po večeri

nás ještě čekaly dvě skvělé bábovky, které připravila paní kuchařka. Po hygieně děti, které chtěly, mohly chvíli sledovat pohádky, ostatní se ubraly do tělocvičny, kde bylo společné spaní. V noci byl překvapivě klid.

KINO-Léto s Evženem

Po spaní nám paní kuchařka Kadidlová a paní Osecká připravily snídani, po které jsme odjeli do Litomyšle.

V kině Sokol byl speciálně jen pro nás promítán rodinný film Léto s Evženem.

Po návratu do školy nás čekal, jako vždy, chutný oběd.

ZŠ VIDLATÁ SEČ

Pěvecký kroužek

Letošní rok navštěvovalo okolo deseti dětí pěvecký kroužek. Celý rok jsme nejenom procvičovali pěvecké dovednosti (dechová cvičení, rytmická, intonační a další), ale také jsme se naučili zvládat kroky a choreografii lidových i výrazových tanců. Hráli jsme také různé hudebně-pohybové hry a všechny děti se zapojily do všech vystoupení ve škole. Lampionový průvod, rozsvícení stroměčku, vánoční vystoupení, uctění padlých z 2. sv. války, vystoupení i ke Dni matek.

Odměnou jim byl i výlet do Morašic s výkladem chovatele cizokrajného ptactva, zajímavých druhů drůbeže s vyprávěním o kohoutovi Tondovi a jeho příteli houserovi. Vše samozřejmě i s pozorováním, krmením papoušků apod. Zázitek byl i s psi slečnou Roxinkou, která ctí rodinu a miluje děti.

Samozřejmě, že jsme se i přiučili na naučné zahradě vedle školního arboreta. Vyzkoušeli jsme si i zvuky různých dřev, poznávali jsme ptáčky zpěváců apod. Na závěr jsme si zazpívali písničku „Ta naše písnička česká“ od Karla Hašlera a každý dostal pohárek s ovocem a čokoládovou tyčkou. Odpoledne uteklo a všichni jsme se

vrátili s mým doprovodem zpět ke škole nebo podle jiného přání rodičů. Věřím, že tak šikovné děti si rády zazpívají písničky, které trénujeme ve škole i o prázdninách.

Vše dobré Zdeňka Fikejzová.

Zde časopis končí přáním krásných, klidných, zážitky a sluncem zalitých prázdnin. A přáním at se ve zdraví zase v září sejdeme.

Za celou školu tým pedagogů.

BAMBINI CUP 2025

Letošní veleúspěšný tým v klání 7 družstev získal překrásné druhé - stříbrné místo a Vojta titul nejlepší brankář turnaje. GRATULUJEME

Romča Vymazal

„Uááá, to je ale krásné ráno! Co dneska budu dělat? Počkat...co to slyším? Ááá, to je bankovní alarm. Jo, jo, bankovní alarm. Cože?! Ně- kdo vyloupil banku! Rychle do ban- ky!“

„Ták jsem tu. Ale co s tím? No, pokusím se tam nějak dostat. Doufám, že to nebude nic těžkého. Hele! Dveře! Tak tudy se tam dostanu. Tak už jsem tady, ale kudy dál? Co kdybych zkusil tyhle dveře?“

„Hmm, tady je
hodně dlouhá
chodba.“

„Ááááá, to jsem se lekl. Ó ne, zabouchly se dveře. Ale počkat, co to slyším? To je divný hlas. Hele, tlačítko BANKOVNÍ ALARM spuštěn.“

„Né, to mě úplně trhá uši, aú, to bolí. Rychle pryč. Á, dveře! Jupí, jsem zachráněn! Ale počkat... červený plyn...“

O hodinu později...

Policejní auta?! Strom?! Ne, strom v pohodě, ale co tu dělá prezident? Au, něco mě bodlo. Počkat... to je sen.“

„ Tak už jsem v realitě, ale kam mám jít? Tak asi půjdu domů. Takže touhle ulicí... zahnout doprava...

slyším. Jde to
z támhletoho
domu. Běžím tam.
Uf, uf, to je sprint!
Tak jsem tu! Open
the

door! Řekl jsem otevřít dveře! Počkat, někdo mi volá... Á, to je můj kámoš Albert. Čau, cože? Jestli ti nechci pomoci s vyšetřováním? Jasně, že jo. Cože? Že mi pomůžeš taky? Ale já nic neřeším! Dobře,

Zíttra.

„Už jsem tu! Albert říká: Čau, jde-
me vyšetřit do mé laboratoře moji
tabulku podezřelých. Počkat, hele,
helikoptéra! Ne! Pomóc! ÁÁÁÁ!“
BUM!

Boban se probudio na ulici.

„Uá, kde to jsem? No nic, asi půjdu domů. Ale záhada je, kdo vyloupil banku.... MUHAHAHAHA!“

Detektiv Karel Dobrák

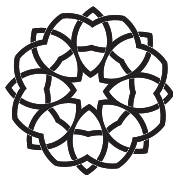
Pěťa Koutný

Byl jednou jeden zloděj, který šel kolem banky, šel dovnitř a tam nikdo nebyl. A tak šel do trezoru a ten byl zavřený. Šel pro klíč a mezitím se vrátili bankéři. A tak nabral co nejvíc peněz a utekl zadním vchodem. Jak utíkal, tak si ho všimnul nějaký cizí člověk a nahlásil ho policii. Tak policie přijela a ten člověk řekl, kam běžel. A ta policie zloděje dojela. Ale jak ho policie dojela, tak on zastavil a policisté vystoupili z auta. Ale jak vystoupili, tak to byla chyba a zloděj utekl a policie neviděla kam. A teď ho hledá. A tak policie povolala detektiva Karla. Ten šel prohledat banku, jestli tam nebudou nějaké stopy, aby poznal, co tam kradl. A potom se podíval na kamery, jestli tam nebudou nějaké záznamy.

O týden později ví popis, ví všechno. A teď ho hledají. Tak se zeptají všech okolních lidí, jestli ho neznají. A tak pět lidí ho zná, pět lidí ho nezná a osm lidí neví. Po týdnu hledání ho Karel konečně našel. A hned ho zavřel do basy.

A příběhu je konec!

Děkuji za pozornost.

Detektiv a sourozenci

Lucka Mrázová

Ahoj děti a dospělí, já jsem detektiv Eda. Je mi deset let a mám zelené oči. Mám sestru a bratra. Moje sest-

ra se jmenuje Lily, je jí dvanáct let a můj bratr se jmenuje Bertík a je mu sedm let.

Když jsme ráno šli na snídani, povídali jsme si se sestrou a řekli jsme si, že bychom dnes o půl osmé mohli jít na vycházku do lesa. Šel jsem já, sestra i bratr. Když jsme vyšli, šli jsme do modrého lesa, tak se ten les jmenoval, ale za to to byl moc krásný les. Našli jsme tam takové krásné místo a napadlo nás, že bychom si tam mohli udělat bunkr na stromě a mít tam takovou základnu.

Šel jsem se podívat z okna, a hle, nějaký pán tam okrádal ostatní, dokonce jsem viděl, jak zašlápl tři mravence. Řekl jsem sestře, ať hlídá a já s bratrem ho půjdeme zastavit. Tak jsem si oblékl černé rukavice a šli jsme s bratrem na to. Zjistili jsme, že tam těch pánů je víc. A když si tak povídali, zjistili jsme, že jeden se jmenuje Pepa. Dokonce jsme zaslechli všechna jména, jenom nevíme, které je cí. Ta jména jsou: Pepa, Jirka, Jaromír, Míra, Filip, Karel, Ota, Jaroslav, Kuba, Tom. Dokonce jsem viděl, jak vzali mého spolužáka Jonáše a to se mi nelíbilo, protože to byl můj kamarád. Tak jsem se naštval a běžel jsem za nimi, ale oni se mi smáli.

Zapomněl jsem vám říct, že můj bratr chodí na karate a byl tam nejlepší. Ti páni (kluci) ho uslyšeli a začali zdrhat, ale já jsem rychlý a můj bratr zase silný. Tak můj bratr dohnal jednoho z nich a zkopál ho. Svázali jsme ho lanem a odvedli na policii. Ti nám poděkovali a my jsme šli hledat ty další.

Zavolala nám sestra, přes naše super hodinky, že právě šli do super-

marketu a Pepa si nevšiml dveří a narazil do nich. Tak ho tam museli nechat a šli vykrást ten supermarket. Viděli jsme, jak tři kluci zabavili prodavače a ti ostatní šli krást. Naštěstí tam byla paní, která všechno viděla, takzvaný svědek, a to se nám hodilo. Řekli jsme jí, ať se dostaví do našeho bunkru a ukázali jsme jí cestu. Když se nás zeptala, v kolik hodin, řekli jsme, jak se jí to hodí, ale hlavně ještě dnes. Šli jsme do naší klubovny a představte si, že ta paní už tam byla. Tak jsme ji vyslechli a zjistili jsme, že ta mladá paní je už důchodkyně. Já jsem se v duchu smál, protože to byl věkově docela velký rozdíl. Když jsme ji vyzpovídali, tak jsme jí řekli, že už může jít domů. samozřejmě jsme jí poděkovali a šla. Říkali jsme si, že tak stará paní si to všechno zapamatovala, protože jsme se jí zeptali, kolik jí je a řekla, že 74, a to je dost. Naše setra nám řekla, že nám půjde koupit nový pásek na naše věci, protože mně i bratrovi se přetrhl v té kruté rvačce.

Viděli jsme, jak si ti kluci přinesli vzduchovku, nejdřív se moje sestra schovala pod stůl a můj bratr zas, tak pojď do mě. Řekl jsem mu, ať se uklidní, že na všechno dojde časem, spíš za chvíli. Koukal jsem, jak zastřelili ptáčka a už jsem zařval: „Tak a dost!!!“

Když nedávali pozor, tak sestra zašla pro toho ptáčka a v našem bunkru našla nějakou krabici od čaje. Já jsem byl naštvaný, už jsem toho měl plné zuby. Mezitím zase odešli. A my jsme šli s bráchou kopat hroboček a naše sestra brala věci, do kterých ptáčka dáme. Sestra mu

tam dala polštářek i peřinku z kapesníčků. Dali jsme ho zase zpátky a zakopali. Napsali jsme z kamínků: Škoda tohoto krásného ptáčka.

Napadlo mě, že když oni nás štvou, tak my je taky budeme štvát. Řekl jsem svůj plán sestře a bráchovi.

Vykopali jsme velikánskou díru, potom jsem pod stromem našli posbírali nějaké listí a v bunkru byla nějaká síť. Tak jsme tu síť natáhli přes díru a na to jsme dali to listí. A potom jsem šli za nima. Už tu vzduchovku neměli. Řekl jsem jim, kdo tady odtud doběhne první k tomu stromu. A ukázal jsem jim na ten strom s tou dírou, ale pšššt! Můj bratr běžel taky a moje sestra to odstartovala.

„Závodníci na místa, pozor, start! Běželi jsme. Hodně kluků tam spadlo. My s bratrem jsme těsně před tou pastí zastavili a měli jsme štěstí, že ostatní běželi ve skupině, protože jak jsme my s bratrem zastavili, tak oni tam spadli. Rychle jsme tu síť zavázali za strom a oni vyjeli z toho listí. Já s bratrem jsme se rychle dotkli stromu a oni říkají: „Hele, co to má jako znamenat?“

A my říkáme: „Tím vám chceme naznačit, že místo zla se koná dobro. A za trest si všichni zítra vezmete rukavice a půjdete sbírat odpadky po celé vesnici. A zrovna šla kolem hodně stará babča a představte si, co nám řekla.

„Jéškovy, děcka, představte si, člověku tu něco ukradnou, vezmou nebo provedou a vy je hnedka objevíte. No tohleto byl úplný zločin století, no jo, vy malé děti.“

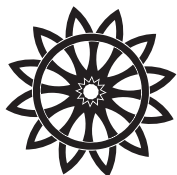
„My nejsme žádné malé děti, my už jsme velká děcka.“

„No, prosimtě, ty mi nic neříkej, ještě ničemu nerozumíš.“

To byla ale drzá ženská. No nic, nenecháme se nějakou starou paní rozptylovat.

Nakonec se to všechno vysvětlilo, ti kluci to všechno přiznali. Všechno, co ukradli, vrátili. A slíbili, že už budou konat dobro a ne zlo.

A to je konec detektivního příběhu detektiva Edy, tak čau a zase někdy, děti a dospělí.

Bezmocný vrah

Vojta Nádvorník

Je ráno a detektiv Albert jde do práce. Má dlouhou cestu, takže jede autem. Z auta uviděl, jak nějaký kluk brečí. Albert zastavil a zeptal se ho, co se děje. Kluk řekl, že nějaký pán zabil jeho babičku. Albert řekl: „To je práce pro mě. Neboj, kluku, já toho pána najdu a zavolám policii. Pojď se mnou.“

Kluk nastoupil a jeli domů. Ale pak uviděli dalšího kluka a ten měl stejný problém. Albert si řekl: „To je divné, to už musím vyšetřit. Udělám tabulku podezřelých.“

Albert prochází městem a kouká po lidech. Podezřelý je pán s dlouhým knírem a dlouhýma nohama.

A má velký klobouk. Další podezřelý je pán s nosem velkým jako pomeranč a není mu vidět do obličeje. Další podezřelý je pán, který má černé rukavice a na nich červené baňky a má tetování a nemá rád babičky. Další podezřelý je pán, který

je oblečený jako dědeček. Kdo z těch čtyř podezřelých to mohl udělat?

Detektiv Albert na to musí přijít.

Albert šel do své tajné místnosti a promyslel si, že podezřelý bude špehovat. Nejdřív se musí vybavit.

Vzal si laserovou pistoli, mobil, klíče od maskovacího auta a mohl vyrazit za prvním podezřelým.

Chvilku trvalo, než ho našel, ale pak ho přece jen našel. Viděl, jak stojí u nějaké babičky a povídá si s ní.

„Věděl jsem, že něco není v pořádku.“ Řekl si Albert.

Ale pak ho viděl odcházet, tak šel za ním, ale nic podezřelého nedělal. Tak ho Albert vyřadil z tabulky.

Pak šel za tím druhým, tím, co měl velký nos. Byl v bazéně, ale nic podezřelého nedělal, tak ho taky vyřadil. Už zbývali jen dva podezřelí. Albert si už nevěděl rady, tak zavolal svému kamarádovi Bobanovi.

„Ahoj, Bobane, nechceš mi pomoci s vyšetřováním? Klidně i já pomůžu tobě. Aha, ty teď nic neřešíš. Přijdi zítra.“

ZÍTRA

Boban je tady. Jde s Albertem vyšetřit do laboratoře tabulku podezřelých. Počkat, Boban řekl Albertovi, že nemůže. „No nic, tak to budu muset udělat sám.“

Ten první podezřelý, toho už Albert vyřadil z tabulky. Druhý, ten už také není v tabulce podezřelých.

Už zbývají jen dva podezřelí. Albert našel třetího podezřelého, ale ten se chová hodně divně, má nůž a utíká před někým. Ten poslední se chová jako normální děda. Takže to nebyl převlek. Tak to máme vyřešeno, ještě zavolat policii, ale zapomněl jsem číslo, ehm.....ano, 158.

Zločin století

Jenda Šilar

Je osm hodin ráno a policista Michal se svým psem Hugem jde do práce. Jenomže jeho kolega Martin Dubovský mu řekne, že se stal zločin století. V Brně ukradli 500 miliard v bance Brněnská banka.

Policista Michal řekne: „Hele, Martine, jedu do Brna na policejní stanici a jdu se kouknout na kamery.“

A v duchu si řekne: „Jak já nemám rád Brno, proč tam mám jít zrovna já?“

Policista Michal jde k autu a řekne: „Jede se do Brna.“

Po dvou hodinách řekne: „Tak jsme v Brně.“

A jde se svým psem Hugem na policejní stanici. Zeptá se policisty Richarda Námluvy, jestli může kouknout na kamery.

Policista Richard Námluva řekne: „Dobře, můžete. Ale proč se chcete kouknout na naše kamery?“

A policista Michal mu odpoví: „Jsem policista Michal Kladrubský a jsem tady kvůli té loupeži a jsem z Prahy.“

Richard Námluva řekne: „Jo, tak to jděte.“

Policista Michal se koukne na kamery a vidí tam dva chlápky v černém oděvu.

A řekne: „Jedem do Brněnské banky.“

Jak dorazí do Brněnské banky, zeptá se na zločin paní Kadeřábkové, která pracuje v bance.

Paní Kadeřábková řekne: „Hele, máme tady nějakou černou čepici, co tady nechal jeden z nich.“

Policista Michal se zeptá, jestli si čepici může vzít a paní Kadeřábková odpoví: „Jasně.“

„Hugo, čichej.“ Řekne policista Michal svému psu Hugovi.

Hugo čichá a najde dům. Jdou do toho domu a řeknou: „Vy jste ti zloději!“

„Nejsme.“ Řeknou zloději.

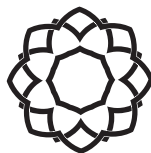
Policista Michal řekne: „Můžeme prohledat váš byt?“

Zloději vytáhnou zbraně a řeknou: „To teda nemůžete!“

Policista Michal skočí na prvního zloděje a na druhého pes Hugo. Policista Michal dal oběma pouta a vzal je s sebou do auta. Pak zavolal detektivovi Poseroutkovi a řekl mu: „Hele, mám ty zloděje z bankovní loupeže v Brně. Jmenují se Vojtěch Loupáček a Karel Votročil.“

Dojel do Prahy a řekl: „Tak jdeme na policejní stanici.“

Pachatelé to pak všechno vysvětlili a dostali oba 18 let vězení.

Zločin století

Natálka Rouhová

Jednoho slunečného dne se stalo něco divného. Nikdo tam nebyl, bylo tam úplné ticho. Jako by se všichni do země propadli. Ale potom si detektivka Ela všimla, že na zemi je krev. Tak po ní šla, až došla k mrtvému muži a vedle něho ležely ještě čtyři další mrtvé ženy. Bylo to div-

né. Ostatní už nenašli a tak se vystřídal několik detektivů a takhle to trvalo celé století. Byl to zločin století. A pak přišla detektivka Nela. A ta pátrala a pátrala, až vypátrala podzemní tunel a tak do něj vlezla a našla tam papírek s nápisem:

POMOZTE NÁM, UTEKLI JSME, 5 OBYVATEL UŽ TO NESTIHLO, BYL TU VRAH S NOŽEM, PROSÍM, POMOZTE NÁM.

Tak Nela šla dál a tam našla další papírek.

PROSÍM, POMOZTE NÁM, V PODZEMNÍM TUNELU UŽ JSME 3 MĚSÍCE. OBYVATELÉ

A tak Nela šla dál a našla tam kostry lidí a byl tam už jen poslední papírek, a na něm bylo napsáno:

POMOZTE NÁM, PROSÍM, PROSÍM. OBYVATELÉ

A když si pak Nela uvědomila, že už je to celé století, tak jí došlo, že už se to nedá vyřešit. A tak už se ten případ potom nikdy nevyřešil.

Zločin o jednom člověku, který unáší děti a vykrádá banky

Pavel Rosa

Jde si Niky po chodníku a vidí roh. Tak jde furt dál a dojde k tomu rohu. Nějaký člověk mu dal na hlavu černý pytel. A ten Niky je v dodávce, celý svázaný, i pusu má zavázanou. Detektiv Josef Křehký si toho všimnul a šel pátrat. Josef Křehký je vysoký, nosí hnědou košili, hnědé tepláky a boty a na opasku nosí dvě

věci, a to jsou baterka a pistole. Ví o tom případu, protože mizí další a další děti, ale ne jenom děti. Teď už někdo vykrádá i banky. A ten detektiv je u baráku dole a slyší zvuky a vidí svázané děti. Tak tam čeká až do večera. Jde někdo v kukle s dítětem. Detektiv jde za ním a rychle na něj skočí. Má pepřový sprej a nastříká mu ho do očí a ten zločinec nic nevidí. A ten detektiv našel ten sprej venku na zemi.

A ten zločinec je ve vězení.

Ztracená kočka

Adélka Zemanová

Detektivka Hvězdička je šedý králíček, je malinká a má šedivý kožíšek. Miluje granulky a často si čistí ouška a ráda chodí na procházky.

Detektivce Hvězdičce jednoho dne zavolali, že jim ukradli kočičku. Hvězdička říká, že tam hned bude.

Když Hvězdička dorazila na místo, zeptala se: „Kde byla naposled?“

„V pelíšku.“ říká babička a Hvězdička začala hledat.

Babička říká, že to byl zločin!

Nejdřív Hvězdička začala hledat v obýváku a pak v pokojíčku. A pak se Hvězdička ptala babičky, jestli byla venku. tak babička říká, že ano, byla venku. Tak se šla Hvězdička kouknout ven, ale venku kočka nebyla. Hvězdička venku něco zahlédla, ale nebyla to kočka, ale byl to pes. A Hvězdička se ptá babičky: „Kde vaše kočička nejraději běhá?“

„V lese.“ říká babička.

A tak se tam jeli podívat. Nikde nikdo nebyl. Hvězdička a babička bloudily lesem a najednou se začalo stmívat. A odněkud se ozvalo mňoukání. Hvězdička se ptá:

„Babičko, je to vaše kočička?“

„Ano, ano!“

A tak ji nakonec našli. Nebyl to zločin, kočička se jenom zatoulala.

Vyloupení banky

Vendy Kadidlová

Jednoho dne se stala špatná věc. Byla vyloupená banka. Začalo to tak, že Lenka šla ze školy domů. Viděla, jak někdo prchá pryč z banky, ale neviděla mu do tváře. Za tím zločincem jela policejní auta, houkala a svítila.

„Viu, viu, viu.“

Lenka rychle běžela domů a začala to řešit. Zavolala rychle na policii a řekla jim, že toho zločince najde. Další den se ptala ve škole, jestli nevědí, kdo vyloupil banku. Všichni řekli, že nevědí, kdo vyloupil banku. Ale Lence to připadalo divné. Tak musela zavolat na policii, jestli jí nepomůžou. Policisté jí pomůžou. A ráno s policií začne Lenka vyšetřovat to vyloupení banky. Lenka se vyspí a bude vyšetřovat ráno. Lenka se vzbudila, šla do školy a dnes ve škole nebyl Tomáš.

Další den ve škole Tomáš byl. Lence to přišlo divné, tak se rozhodla, že ho bude ze školy pronásledovat.

Tomáš šel domů a Lenka šla taky domů a přemýšlela. Tomáš byl hodně podezřelý. Další den ve škole šla Lenka k Tomášovi a zeptala se, jestli něco neví o vyloupení banky. Tomáš řekl, že neví nic.

Lenka si vzpomněla, že v bance mají kamery, takže šla do banky podívat se na záznamy. Uviděla tam Tomáše, jak bere peníze z trezoru.

Další den ukázala Tomášovi záznam a zavolala na policii. A policie Tomáše odvezla. Případ dokončen.

Vražda u dvou lip

Mikuláš Čejka

Byl jeden den 8.6., kdy se Jáchym Lipavský probudil z kómatu a hned druhý den se stala vražda ve městě, které se jmenovalo U dvou lip.

Jáchym je detektiv. Má černý kloboúk, hnědé vlasy, málo zubů a nosí oranžové tričko. Na opasku nosí lupu a pistol, kterou používá jenom k ochraně a mobil. Má veliké nohy a nosí fialové kalhoty. Je mu 29 let. Nejradši ze všeho má čínskou polévku a k druhému kuře s rýží. Rád chodí ven a pozoruje přírodu. Hodně čte detektivky. A nemá rád, když vidí, že někdo kouří.

Jáchym přijel hned, jak mohl, aby se dozvěděl, co se stalo. Jeho kolegyně Ema Jedličková mu řekla, že prý tělo je Kristýna Kulhavá a že asi umřela okolo devíti hodin včera večer. Pak se zeptal, jestli má příbuzné a Ema Jedličková mu řekla, že má,

Zdeňka Kulhavého. A tak jel Jáchym ke Zdeňkovi. Když přijel, zeptal se Zdeňka, jestli neví, kam šla Kristýna včera večer v devět hodin. Zdeňěk odpověděl, že prý šla ven a Jáchym řekl, a kde jsi byl ty? Zdeňěk řekl, že prý byl u televize a sledoval zprávy a Jáchym se zeptal, jestli mu to má kdo potvrdit. Zdeňěk řekl, že prý jeho máma. Jáchym tedy šel k Zdeňkově mamce. Mamka to potvrdila. Pak šel do poradny a potkal Emu a řekl, tak co, něco víš? A Ema odpověděla divným hlasem, že ne, tak šel Jáchym domů spát.

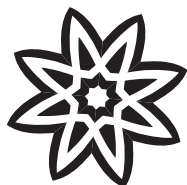
Druhý den šel po chodníku a potkal Tomáše, starého kamaráda. Zeptal se, tak co, Tomáši, Ema? Přišla mi nějaká divná. Tomáš řekl, že špatné, Ema prý celou noc brečela a nadávala na sebe. A co ty, Tomáši, kde jsi byl včera v devět hodin? Tomáš řekl, že prý šli s Emou do města U dvou lip. Divné, v tu dobu se právě stala ta vražda. Tak čau. A Jáchym šel zpátky do poradny a zase potkal smutnou Emu.

Poradili se a šli domů spát.

Jenom Jáchym zůstal. Věděl, že to musí být někdo z těch dvou, Tomáše a Emy, tak je šel sledovat.

Začal Tomášem. Tomáš nic. Pak šel k Emě, ta nadávala a říkala, proč jsem zabila Kristýnku, proč.

Čtvrtý den si dali s Emou placák, takže měl otisk ruky. Porovnal to s nožem a bylo. To ukázal policajům a ti ji zatkli a Jáchym řekl, tak to byl zločin století.

Smaragdový krystal

Káťa Koptíková

Jsem Amelie, dvanáctiletá holka, která žije v kouzelné zemi v království, které vlastní Smaragdový krystal. Sousední království se ho už od nepaměti snaží získat pro sebe. Ráda střílím z luky a bojuji s mečem. Nejradši mám fialovou a černou barvu. Mám dva bratry dvojčata a dvě sestry dvojčata.

A toto je můj příběh.

Vstala jsem asi v 6 hodin ráno a šla jsem na balkón. Najednou jsem spatřila, že na hradní věži nesvítí Smaragdový krystal. Hned jsem se oblékla a učesala. Vzala jsem si kuši s kotvou a zamířila jsem na věž a vystřelila. Ladným skokem jsem doskočila na královskou terasu. Běžela jsem ke králi a královně.

Když jsem tam doběhla, všichni tam běhali z místa na místo a křičeli. Už tam byla seřazená vojska v čele s mým otcem, který byl vůdce vojska. Přišla jsem ke králi a zeptala jsem se, co se děje. Leknul se mě a zakřičel, ale uklidnil se, když viděl, že jsem to já. Moje mamka, která byla poradkyně krále a královny mi vynadala, že mám chodit vraty, ale všichni na to už byli zvyklí. Pak jsem se zase otce zeptala, co se děje. On mi na to odpověděl, že sousední království Viktori ukradlo smaragdový krystal.

V tom můj otec řekl králi: „Jdeme na výpravnou misi za smaragdovým krystalem.“

A král odpověděl: „Ať vás štěstí provází.“

Potom jsem už šla domů do svého pokoje. Andrea a Majda, to jsou mé sestry a Tom a Kuba, to jsou mí bra-

tři. Ptali se mě, kde je máma a táta. Já jsem jim řekla, že někdo ukradl Smaragdový krystal, a že jsou všichni na hradě. Pak šli, a já věděla, že to musím být já, kdo půjde pro Smaragdový krystal.

Půjdu ještě dnes. Musím mámu přemluvit, abych nemusela na ty její hloupé kroužky. Zatím se připravím. Do pásku jsem si dala dvě kudly a meč. Pak jsem si dala všechny šípy do obalu na záda a vzala jsem si luk a kuši. Pak jsem si vzpomněla, že ještě potřebuji lano, tak jsem si ho přidala do pásku a všechno schovala pod postel. Pak přišla máma a já jsem jí řekla, že jsem unavená a že nemůžu na kroužky. To překvapivě stačilo a mamka mi dovolila zůstat doma, což bylo ideální. Šla jsem do stáje a vyhřebelcovala svoji klisnu Alex. Připravila jsem sedlo, abych večer mohla hned jet.

Ve městě byl všude skandál, každý tam běhal tam a zpátky. To už bylo šest hodin a já se vrátila domů.

Mamka nám řekla, že už máme jít spát. Tak jsem šla. Když všichni usnuli, máma a táta odešli.

Vzala jsem si věci, které jsem si připravila, nasedla jsem na klisnu a vydala se na cestu. Brzy jsem dorazila na hranice. A jela jsem dál lesem. Trvalo asi dvacet minut, než jsem uviděla hrad. Sesedla jsem z Alex a řekla jsem jí, že tu má zůstat. Ona kývla a já jsem vylezla na strom, vzala si kuši s kotvou a vystřelila jsem na hradní terasu. Doskočila jsem tam a šla do hradu. Smaragdový krystal svítil na nejvyšší věži. Vzala jsem si do ruky meč a potichu jsem vešla do věže. Byla tam hromada vojáků.

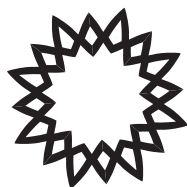
Omylem jsem šlápla na kamínek, který spadl dolů a vojáci si mě všimli.

První vyšel a řekl: „Nějaká malá holka, tu porazíme snadno.“

V té chvíli jsem mu mečem vytrhla z ruky jeho meč. On se lekl a běžel po schodech dolů. Šel probudit hrad. Musím rychle, řekla jsem si. Hned na mě zaútočili další a já jsem všechny odzbrojila. Ale pak jeden odzbrojil mě. Vzápětí jsem vytáhla kudlu a odzbrojila jsem ho. To byl poslední. Vzala jsem Smaragdový krystal a uslyšela jsem, jak někdo běží po schodech. Vzala jsem lano, zasekla jsem ho o velký kámen a hodila dolů. Pomalu jsem slezla. Z okna vykoukla osoba. Lano jsem tam nechala a běžela jsem. Nasedla jsem na Alex a ta běžela s větrem o závod. Dorazily jsme za hranici a běžela jsem na hrad a vrazila jsem do dveří. Všichni tam na mě kulili oči. Vykřikla jsem, že mám smaragdový krystal. Král mi nevěřil a já jsem krystal vytáhla z brašny. Chytila jsem ho oběma rukama nad hlavou a on tam svítil.

„Jak jsi to dokázala?“ řekl táta.

„Normálně. A teď mě nechte, jdu spát.“ Ráno mi udělali oslavu a já si řekla, že vždycky, když bude moje království v nebezpečí, tak ho ochráním. To je konec mého příběhu.

Mrtvý na stromě

Sophie Hrnčířová

O půl šesté ráno jsem šla na procházku. Šla jsem kolem čtyř bříz. Na druhé bříze jsem viděla něco jako mrtvého člověka. Tak jsem vylezla nahoru na tu břízu a opravdu tam byl mrtvý člověk. Byl to chlap. Jako

kdyby spadnul ze stromu, ale víc-krát. Někdo mu musel pomáhat. Ale kdo? To mě zajímá, když jsem detektivka. Tekla mu krev z pusy a nosu. Vzala jsem si rukavice a našla jeho kartičku pojištění. Jmenuje se Robert Javorník. Robert měl v kapse i několik voňavých rybích prstů, hned bych si je dala. Ale ne. Shodila jsem ho dolů a tak jsem si všimla velké modřiny. Skočila jsem za ním a začala vyšetřovat. Zašla jsem s ním na policii. Ti poslali pro všechny lidi z vesnice, vzali jim krev a povídali si s nimi. Jeden jim řekl, že byl někdy večer, asi o půl deváté u bříz. Jmenoval se Loryn Rynгон. Měl alibi. Ale nakonec se přiznal k vraždě Roberta, prý mu půjčil dva miliony a Robert mu je nevrátil. Byl tak našťvaný, že ho pětkrát shodil ze stromu a myslel si, že si ho nikdo nevšimne. Ale já jsem mu řekla, že mám oči všude.

Ale on nic na to. Tak jsme ho dali do vězení na šest let a já mu řekla:

„Nashledanou, užijte si to tu.“

Detektiv Poseroutka a Eda

Honza Hudeček

Když šel detektiv Poseroutka spát, uslyšel ve zprávách zprávu o vraždě v Praze. Vraždu spáchal Eda se škrafoškou.

Eda se škrafoškou je trochu známý. Ale hlavně mu smrdí nohy. Eda pracoval v zoologické zahradě, ale už tam nepracuje, protože ho málem snědl vlk. Naštěstí mu nakonec utekl.

Ale k té vraždě. Poseroutka jel z Kladna do Prahy to vyšetřit, ale jediné, co našel, bylo, že ta vražda byla udělána nožem, fakt hustým nožem. A když Poseroutka večer usnul, zdálo se mu, že je venku u té vraždy. Ale pak se vzbudil a začal křičet: „Áááááá!!!“ Máma pak přišla a říkala, že má být ticho, ať nevzbudí Rodricka, protože když se Rodrick vzbudí dřív, tak má špatnou náladu a že by rozkopál celý dům i jeho televizi, a to je co říct. Poseroutka poslechl a šel spát.

Ale když si Poseroutka lehl do postele uslyšel divné zvuky. Znělo to jako Edův hlas. Tak se zhrozil, vykouknul z pokoje a tam byla nějaká strašidelná postava. V tu ránu zavolal policista Michal a řekl, že už má zloděje z bankovní loupeže v Brně. Poseroutka mu na to říká: „Ok. A já už má Edu.“